

„Aki befogad titeket, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.” (Mt 10,40)

Máté evangéliumának ez a fejezete elbeszéli, hogy Jézus hogyan választotta ki a tizenkettőt, és küldte őket, hogy hirdessék az üzenetét.

Egyenként nevezi meg őket, jelezve ezzel, mennyire személyes kapcsolat jött létre a Mesterrel, akit kezdettől fogva követtek küldetése folyamán. Ismerték már a stílusát, hogy ő mindenekelőtt a betegek és a bűnösök mellett állt, azok mellett, akiket ördögtől megszállottnak tartottak, a kiteszítottak pártján, akikre rossz szemmel néztek és akiktől inkább távol tartották magukat az emberek. Jézus jelét adta a népe iránti konkrét szeretetének, és csak ezután kezdte hirdetni, hogy közel van az Isten országa.

Az apostolok tehát Jézus nevében kapták a küldetést, az ő „követeiként” lépnek fel, és Jézust kell befogadnunk általuk.

A Biblia nagy alakjaihoz nem egyszer maga Isten látogat el, amikor egy váratlan vendéget szívélyesen vendégül látnak.

Korunkban is, főként a kimondottan közösségi szellemű kultúrákban a vendég akkor is szent, ha ismeretlen, és a fő helyre ültetik.

„Aki befogad titeket, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.”

Jézus tanítani kezdi a tizenkettőt. Mezítláb induljanak útnak, kevés csomaggal: útitárisznya nélkül, kis szütyővel és egyetlen ruhával. Hagyják, hogy vendégnek tekintsék őket, fogadják alázattal mások gondoskodását. Ingyen törődjenek a szegényekkel, és mindenkinek ajándékozzanak békét. Mint Jézus, még a meg nem értés és az üldöztetés közepette is legyenek türelmesek, bízva abban, hogy az Atya szeretete velük van.

Így ha valakinek abban a szerencsében lesz része, hogy találkozik velük, valóban Isten gyengédségét tapasztalhatja meg.

„Aki befogad titeket, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.”

Minden keresztény megkapta a tanítványok küldetését: először az életükkel, aztán szavakkal tegyenek szelíden tanúságot Isten szeretetéről, akivel maguk is találkoztak. Így lesz ez örömteli valóság sokak, valójában mindenki számára. Isten befogadta őket törekenységük ellenére, ezért lesz az elsődleges tanúságtételük éppen a testvér befogadása.

A mai társadalomban, ahol sokan hajtják a sikert és az önző önállóságot, a keresztények arra vannak meghívva, hogy tanúságot tegyenek a testvériség szépségéről, amelyben felismerjük egymás szükségleteit, és működésbe lép a kölcsönösség.

„Aki befogad titeket, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.”

Chiara Lubich így írt az evangéliumi befogadásról: „Jézusban a mennyei Atya mindannyiunkra irányuló, teljességgel elfogadó szeretete nyilvánult meg; nekünk is ilyen szeretettel kell tehát fordulnunk a többiek felé. [...] Ezt az igét így elsősorban családonkon, közösségeinken belül, munkahelyi környezetünkben igyekszünk majd élni azzal, hogy kiirtjuk magunkból az ítélkezést, a negatív megkülönböztetést, az előítéleteket, a neheztelést, a türelmetlenséget egyik vagy másik felebarátunkkal szemben. Igen könnyen és gyakran beleesünk ezekbe a hibákba, ami miatt nagyon hűvössé válnak és veszélybe kerülnek az emberi kapcsolatok; és megnehezítik, sőt megakadályozzák a kölcsönös szeretet áramlását. [...] A keresztény szeretet alapja a másik ember különbözőségének elfogadása. Ez a kiindulópontja, az első lépcsőfoka a szeretet civilizációjának létrejöttének, a közösségi kultúrának, melynek felépítésére Jézus ma különösképpen is meghív mindannyiunkat.”^[1]

Letizia Magri

[1] vö. C. Lubich, Az élet igéje, 1992. december, Új Város 1992/12.

forrás: fokolare.hu